

то Господне. Една нощъ, късно, когато се прибра и легна въ колибата, той чу детски плачъ. Излѣзе да види кой плаче, ала нощта бѣше тъмна и на брѣга нѣмаше жива душа. Пакъ се прибра и легна въ колибата, но щомъ затвори очи, чу отново детски плачъ. Стана и тръгна втори пжтъ въ тъмнината, но брѣгътъ бѣше пустъ. Когато излѣзе трети пжтъ отъ колибата, той видѣ едно дете съ очи, като далечни сини звезди.

— Пренеси ме отвждъ! — рече детето.

Великанътъ го дигна на раменетѣ си и нагази въ водата. Но щомъ нагази въ рѣката затъна изведнѣжъ до гърди въ мекото дъно, защото детето тежеше като планина. Едвамъ престѣпяше напредъ и се опираше на тоягата си.

— Защо не вървишъ по бързо? — попита детето.

— Защото ми се струва, че нося на раменетѣ си цѣлата земя.

— Ти не носишъ земята на раменетѣ си, а Онзи, който е направилъ свѣта, — отвърна Детето и слѣзе въ водата.

Нагреба шѣпа вода и я дигна нагоре.

— Азъ съмъ Иисусъ Христосъ, най-силниятъ Господаръ. Кръщавамъ те въ името Божие. Занапредъ ти ще се наричашъ Христофоръ. И за да повървашъ, че казвамъ истината, побий на брѣга тоягата си. До утре тя ще пустне корени, ще се разклони и ще върже плодъ.

Като издума тѣзи думи Детето се загуби.

Великанътъ Христофоръ излѣзе на брѣга и заби крушовата си тояга. А на другия день той си откъсна една жълта круша отъ младото дърво, разхапа я и тръгна по свѣта да проповѣдва Христовата вѣра.

Ангелъ Каралийчевъ

